

21. szám.

Diesőség magasságban az Istennek.

Nov. 21.

s a földön békeség a jó akarata embereknek.
Luk. 2. 14.
1855

KATHOLIKUS NÉPLAP.

Pest.

II. Félév.

GYÁSZHIR!

Pest, november 19-én.

Vörösmarty Mihály, ma délután 1 s fél órakor mellvízkórban meghalt. E hír futja be leverő gyászával az egész hont, a nagy veszteség olthatlan keservét költve fel minden érző kebelben.

S kérjük, e két szónál:

Vörösmarty meghalt!

kell-e több, hogy könybe boruljon országszerte minden szem, melly magasztos műveinek olvasásakor az „Isten, Hon es Király” iránti szeretettől szent lángokban csillogott; vagy érdemes volna-e e veszteség feletti fájdalomunk tengereből, e két szón kívül „Vörösmarty meghalt!” csak egy csöppnyi szót is vesztegetni azokra, kik e gyászeset pusztá hírénel feljajdulni nem képesek?

Azonban, habár e költő-királynak hiült tetemeit e folyó hó 21-én legátalánosb részvét megható jelei közt sirba tettük is, sirba, melly fölött a haza keserve álland emlékköül, ö kettős tekintetben fog örökké élni: műveinek szellemi kincsével köztünk, lelkével a másik világon; s ha akarjuk, hogy tiszteletünk iránta, nemcsak egy két hamar felszáradó könyben, vagy sebesen elröppenő sohajban álljon, ugy ne szünjünk meg műveit magunk és mások lelkesítésére megszerezni, és lelkéért imádkozni.

Szerkesztő.

Mutatványok.

Egy készülöben lévő munkából, mellynek czime lesz:
„Vasárnapi könyv“.

II. Örködés.

(Vége.)

Alyre nézve messze, de időre nézve igen közel van egymáshoz: a halalos ágy, és az Isten ítélő-széke. Nagy és rettenetes mind a kettő; egyik ezen, másik a más világon, s én midőn a legfontosabbról szólok, meg nem állhatom hogy a legrettenetesebbet eszedbe ne hozzam. Mondtam, hogy a vészharangot húzom, felakarlak ébreszteni.

A mérőserpenyőn ezer gondolat sem nyom egy latot, de az ember lelkén néha egy gondolat nagyobb teher, mint a Mátra hegye. A Mátra hegye? A Mátra zöldel, a reménység színével van borítva, csúcsával az ég felé tart, nehézségére egy laptá, egy pehely ahhoz a kétségbeejtő, le, a kárnozathba vonzó gondolathoz képest: hogy valaki gyermekét gondatlanságból el hagyta romlani. Képzeld, hogy ezen gondolattal fekszel a halalos ágyon. Az előjárók megjelennek, hogy testamentomot tégy, s midőn megnevezed a házat, földet, summát, mellyet gyermekednek hagysz, belől a kisbíró, ki a nagy, legnagyobb bíró elibe szólit, olyanformát mond, mint az apostolok a bűbajos Simonnak mon tak: „Vesszen a te pénzed magaddal együtt“. Szemeidet behúnyod, mert nem bírod nyitva tartani, s noha nem látsz, mégis látsz mindenféle képeket, egyik elmulik, a másik jön, de mind rettenetes, magad sem tudod, ébren vagy-e, vagy álmodol, egyszerre felriadsz, s az ágy lábánál látod gyermekedet, épen azt, kit behunyt szemmel hol véresen, hol tűzben, hol vadállatok közt láttál, és a lelkiismeret azt mondja: A te vétked, hogy vadonba, gyilkosok közé esett, mint a jerikói utas. Füled zúg, mint a háborgó tenger, vagy a széltől ingatott erdő, s te nem hallasz egyebet, csak azt a minincsen, a háziak ki s be járnak, a látogatók sutognak, a pap melletted imádkozik; barátaid kérdenek hogy vagy, kérdésekre a lélekvtáló harang szomorú kongása felel, te ezt mind nem hallod, hanem egyszer eljajdul gyermeked, azt már meghallod, és a lelkiismeret szavát is meghallod, melly azt súgja: ez csak sirás, hátra van még a fogak csikorgatása, mellytől megőrizhetted volna gyermekedet. Mint mikor a héja vonagló prédájával hol a magasba repül, hol leereszkedik, úgy hurezol meg téged a halál, mielőtt készen lenne veled, a földön s örökkévalóságon, fel és le gondolatodban. Eszedbe hozza a földet haszontalanságával, a sirt elhagyottságával, s ami azután következik rettenetességével, eszedbe hozza lefolyt életedet, ezt a hablocsanást, eszedbe hozza jó és rossz tetteidet, bánatod s örömeidet, eszedbe ba-

rátaidat, ismerőseidet, kedveseidet, s átsuhanva a többin egy élő, vagy megholt, jelenlévő, vagy ki tudja hova lett gyermekednél megállapodik veled, őh de csak azért mint a héja, hogy széttéphessen. A gondolat: hogy miattad, gondatlanságod miatt veszett el saját gyermeked szemeden, füleden, minden érzékeiden át lelkedre ront, s mint ragadozó madár kiszívja utolsó véredet, mint ezer, millió mázsa lehúzza lelkedet, hogy ama feneketlen mélységbe zuhanj, hova mint gyermeked kvártély-csinálója előre mégy.

Azt irtam le a mit már láttam, a mi szívemet hasogatta midőn láttam, a mitől Isten örizzen meg, hogy többé lássam, vagy akárki lássa. Az ítélő-széket nem láttam még, azt példákban rajzolom elődbe.

Tegyük fel, hogy neked egy szép kis kerted volna tele rózsával, violával, rozmarinnal s mindenféle gyönyörű virágokkal, millyeneket csak ál-mában lát az ember, mikor a mennyországrol álmodik, és te mindennap, sőt napjában többször elmennél a kertbe, megnézni hogy miképen kelnek, nőnek, bimbóznak, nyílnak a virágok, és gyönyörködneél színökben, illatjokban, teljességökben, öntöznéd, kapálnád őket, nem kénytelenségből, mert hát felteszem hogy kertészed is volna, hanem mulatságból mivel, virágaidat igen, igen szereted; s midőn egy reggel ismét kimennél hogy megnézd valljon kinyílt-e a virág mellyet tegnap kijeleltél, és hogy a többit is lássad s valamennyiben gyönyörködjeél szokás szerint, és . . . és egyet sem találnál, mind össze volna gázolva, letépve, semmivé téve, úgy hogy senki sem ismerhetné meg, milly szépek, milly gyönyörűek voltak csak tegnap ilylyenkor is; mit mondanál a kertésznek, kire a kertet biztad, s kinek kötelessége lett volna a virágokra gondot viselni? Vagy hát ha ez nem telik tőled, tegyük fel, hogy te egy szép, mellé jó fajta báránycsibét vennél, akár pedig ajándékba kapnál, posztó szélből nyakravalót csinálnál néki, s arra egy pergőt akasztanál, simogatnád, ölelgetnéd, este reggel a magad tányérjáról tejeeskével etetnéd, s alig várnád hogy felnevelkedjék, s anyajuh valjék belőle, micsoda szívvvel jelennék meg előtted a juhász, kire biztad, ha a báránycsiba az ő gondatlansága miatt elveszett? Veszed-e észre hova czélezolok? Nézd a te ártatlan gyermeked az a szép virág, az a kedves báránycsiba Isten előtt. Ő ajándékozta, ő vette azt, még pedig igen drágán, az ő egyetlen fiának vérén, ő kelesztette ki mindenhatóságával, ő öntözi, neveli kegyelme harmatjával, ő gyönyörködik ártatlansága színében, illatjában, mert bizony ha ezek az ártatlanok nem volnának, kevés öröme volna ő szent felségének a földön, hogy fogsz megjelenni, mit fogsz felelni ezen élő Istennek ítélőszéke előtt, ha gyermeked lelkeért, mellyet read bizott, s te vigyázatlanságból elveszni engedted kérdőre von? Ha jaj volna a kertésznek, juhásznak, kiről az imént szoltunk, mekkora jaj lesz neked, ki

nem állatot, nem virágot, hanem egy halhatatlan lelket, saját gyermekedet hagyta, nem csak a földi életre, hanem az örökkévalóságra is végképen megromlani? Még egyszer kérdelek s ha száz szám, száz nyelvem volna, mind a százzal kérdeznék mit szólsz, mit teszel az Isten előtt, kinek kezébe esni rettenetes, mint az irás mondja? Őrizzen meg ettől az Isten, de őrizd te is magadat, és őrizd oh keresztény apa, anya őrizd gyermekedet gondos, folytonos, mindenre kiterjedő szeretetteljes felvigyázás által.

Jó éjszakát barátom! Ha lefekszel gondolkodjál egy kicsit a fonóról, koresmáról, halálos agyról, és az ítélő székéről.

Közli Takács Mihály,
kurátor.

Isten keze.

Beszély.

Menjenek olvasóim Gyökeresre, és ha csak egy ember van is még életben azok közül, kik ott az elmúlt század vége felé születtek, nem kell ötlet sokáig nógatni, hogy beszéljen valamit Nyakas Gáspárról, meg az ő háza népéről, mert tüstént szóba ereszkedik, és mondani fog ilyen meglelt dolgokat. —

Tíz esztendő házas volt Nyakas Gáspár, midőn nagy bátyjáról egy tágas fundus maradt reá örökségként. Szegény embernek már ez is szép örökség, — hát ha még azt is hozzá gondoljuk, hogy azon örökségben nyert fundus nem allott üresen a gyökeresi templom közelében, hanem úgy meg volt rakva gazdasági épületekkel, mint széna baglyákkal a rét bő kaszállás idejében. — De meg azok az épületek sem foglalták ott minden haszon nélkül a helyet, mert keresni kellett párját azoknak a ezimeres szarvas marháknak, miket belőlük Nyakas Gáspár eselédei az ivó vállura hajtogattak; ha meg a hambárba tekintettünk, láttunk annyi életet félre téve, hogy egy álló esztendeig is be érte volna vele fél falu. Ily állapotban foglalá el Nyakas Gáspár az örökségül reá maradt tágas fundust, . . . a minék oszt az lett a vége, hogy Nyakas Gáspár uram nagyon elbizakodott ember kezdett lenni a faluban, a mi annyira elragadta, hogy utójára nem csak embert, de Isten sem akart már ő kigyelme ösmérni. Nem messzire állott az ő háza a veres tornyu templomocskától, és még is azon három esztendő alatt, mióta gazdag örökségnek ura lett, csak egyetlen egyszer sem volt a templomban, sőt már annyira vitte az önhittség, hogy beharangozás felé rendesen rágyújtott cizfarszárú réz kupakos pipájára, s a kis kapu elejébe állva, merő kedvtőlésből iszontató módon káromolta a templomba menőket; mikor oszt kedvére kikáromkodta magát, nyakába kapta kisallangozott cizfarszárú szurét, és ment egyenesen a koresmába, . . .

még a nép ajtatosan imádkozott a templomban, addig ő istentelenkedett a koresmában, még pedig olly féktelenül, hogy maga Mózes gazda is elszörnyűködve csapdosta össze mind a két tenyerét.

Szegény Sára asszonynak mind ezen rakoncátlanságokat szó nélkül kellett elhallgatni! Ne adj Isten, hogy csak görbe szemet vetett volna is gonosz férjére, midőkéső éjnek idején nagy részegen a koresmából haza vándorogott. — Mézes-mákos szavakkal kellett őt mindenkor fogadni mind Sára asszonynak, mind az alig tizenkét éves Pannikának. Csak akkor bocsájtotta oszt mind kettő szabadjára szemének keserű könyeit, ha Nyakas Gáspár belefáradva a rajtok rendesen elkövetni szokott méltatlanságokba, nagy sokára elaludt. Térdre esve, össze tett kezekkel kérte ilyenkor anya és leány az Istent, hogy elégelje meg mársok szenvedéseiket, és térítse meg a bűnök sokaságába merült férjet és apát.

Lám lám! csakugyan nem minden embernek való hát a pénz, nem minden embernek való a vagyon, . . . mert míg egyik Isten dicsőségére, önmaga s övéi boldogítására tudja használni vagyont, addig a másik Isten bántására, önmaga s övéi boldogtalánítására fordítja azt; s honnan van ez? mert amaz tudja, hogy pénz, vagyon . . . minden Istentől jön, még pedig azért, hogy általok dicsőítessék a Teremtő, s boldogittassék az ember; míg emez pénzben, vagyonban . . . mindenben csak a testiség tömjénét látja, s lelkének vesztével — pénzzel, vagyonnal . . . mindennel a testiségnek tömjénez. — Pedig ám szörnyen kábitó füstje van az efféle tömjénnek! annyira kábitó, hogy a ki használni szokta, kábultában vak légy módjára rohan egyik kárhuzatos veszedelemből a másikba, míg nem végképen alásüllyed. Példa kell? Nyakas Gáspár szerencsétlen példa. Ki tudja, vetemedett volna-e ő ennyire, ha a gazdag örökséget nem kapja, s ki tudja, ha nem jön Nyakas Gáspár uram kezéhez annyi pénz, kell-e akkor olly keservesen zokogni az ő gonoszsága felett Sára asszonynak és a kis Pannikának? még pedig egész az elájulásig? . . . Most is a megrémült Pannika segíti fekvő ágyára a fájdalomában elájult boldogtalan nőt és anyát. — De Nyakas Gáspárnak mindezekről semmit sem vala szabad tudni, mert különben mind Sára asszonynak, mind Pannikának lett volna — mint a gonosz férj mondani szokta — ezen haszontalan asszonyi sovargásért ollyan kemény leccke, hogy széles e világon sem akadt volna mássa. Imádságról szó sem lehetett Nyakas Gáspár uram ő kigyelme előtt, mert tüstént támadt olly cizfarszárú kerekített szedte vette, hogy iszontató volt azt csak haliani is! . . . még pedig nem csak Sára asszonynak, és a kis Pannikának, hanem még annak is, a ki az imádságot valaha csak ki is gondolta! — Azt tartotta Nyakas Gáspár, hogy megélhet az ember imádság nélkül is, csak pénze, meg oszt embersége legyen; ennek azután az lett a szomorú vége,

hogy semmitsem adott ő kigyelme az imádságra, de annál többet Mózes gazdára. Nem is mult el egy Isten áldott nap sem a nélkül, hogy be ne tekintett volna Mózes gazdához. Mózes gazda meg nagyon tudott körülötte forgalódní, mert tudta, hogy még rég drágán megfizeti Gazsi bátyó az efféle sürgést, forgást, — meg bizony, mert mikor fizetésre került a sor, nem tudom elég volt-e egy szekér élet a hosszúra nyúlt kontó letisztázására? — Ha meg Pannikának csak egy hitvány keczelére volt is szüksége, tüstént volt ne mulass — az ő szójárása szerint — a sok pelengérré való préda fehér eselédnek. Ő kigyelménél is úgy volt a dolog, hogy a keveset megrostálta, a sokat meg elnyelte. Elmondhatjuk ezt egyéb emberekről is. — Ha előáll Mózes gazda az ő feneketlen zsákjával, követelve a rég megivott bor árát, tüstént csordultig megtölti azt sok házi gazda, hisz — szokták mondani — a zsidónak is élni kell; — ha meg gúnya, vagy könyv kell a gyerekeknek . . . uramfia! olly nagy a panasz, hogy Isten a megmondhatója. — Illy inséges időben . . . ennyi sok fizetni való közt . . . még könyv is! — Hát a gyermeknek nem kell-e élni? hisz csak akkor él ő igazán, ha könyvből tud, míg amúgy csak tengődik. A könyvbe van le rakva az a lelki eledel, . . . ne vegyük hát ki az Isten adta gyerek kezéből ezt a megbecsülhetetlen jó eledelt; keveset visz ez ki, de nagyon sokat hajt be; míg az a sok eszem iszom, sokat . . . mindent kivisz, és csak a nagy szegénységet hajtja be, a mint hogy ez, már a Nyakas Gáspár uram házában is mutatkozott. — Hja! könnyen elszivárog a könnyen szerzett kincs, kivált ha könnyelműséggel párosult rosszlelkűség is járul hozzá! korán belátta Sára asszony a háznál mutatkozó pusztulást, a miért annyira neki adta magát a nagy szívbéli bánatnak, hogy különben is gyenge lábon álló egészsége egészen neki indult a hanyatlásnak; észre vette ő maga is ezen futva haladó hanyatlást, a mi százszorosan nagyobbítaszaggató szívbéli fájdalmát. — Atlátta ő hogy az ő sirba szálltával olly árván fog állani kedves Pannikája e nagy világban, mint áll a rózsabimbó, mit tövisék között feledett a száműzött kertész, az elválás szörnyű fájdalmában. — De kár volna árván maradni annak a jó leánynak, a ki minden nap olly buzgón kéri az Istent édes anyja hosszú életéért. — Hiszem én, hogy meghaligatja őt az Isten! Nem fogja ő Sára asszony halálával megszorítani azt az áldott lelkű jó gyermeket, ki midőn ma észrevette, hogy édes anyja, visszagondolva férje méltatlanságaira — fájdalmasan könyez, mindig körülötte forgalódott, és gyermekies enyelgésével iparkodott felvidítani a bús anyát. — Ki mondja meg, milly jól esett e gyermeki részvétel az annyira megszorított édes anyának? Meri-e még valaki mondani, hogy sohasem jutalmazza meg a gyermek azon sok fáradságot, mibe felnevelése kerül? Ezt csak az mondhatja, ki parlagon hagyott földön is, jól fizető kévéket akar kötni.

Tudom én, hogy vétek a masok utáni leskelődés, de csak akkor, ha rossz szándékból történik az; ki mer hát minket bünről vádolni most, midőn csak azért fogung belesni Nyakas Gáspár uramnak az ablakán, hogy megutálva kerüljük a rosszat, s megkedvelve keressük a jót, — ha tán ott efféleket látni fognánk.

A férj aluszik . . . s fel-fel ébredvén iszontató álmából öntudatlanul egyet-egyet káromkodik. Tekintetek csak a más szegletben álló nyoszolya mellé. Anya és leány egy egy olvasótartva remegő kezében térdel az ágy mellett; — s míg a más ágyon lelket furdáló álmak között hánykódik a vétkes férj és apa, addig buzgó imádságot küld érte Istenhez hű nője s egyetlen magzatja. — Beköszönt a reggel . . . kiugrik fekvő ágyából a gazda s a nélkül, hogy csak egy fohászkodásban adna hálát Istennek az éjjeli atyáskodásért, nyakába kapja szürét, fejébe csapja kalapját, és szó nélkül kirohan a házból, magára hagyva nejét s remegő leányát, . . . ők meg szegények újra térdeikre esnek, hálát rebegve Istennek, hogy őket mindnyájukat egy uj napra felvirasztá. — Eközben megkondul a templom harangoeskája, szent misére hívja a buzgó híveket; és mert Sára asszonyék bizonyosak abban, hogy az eltávozott házi gazda késő éjszakáig nem tér vissza, anya és leány rendezedti magát, és megy a szent misére. Szeretném itt lefesteni azon buzgóságot, mellyel a két szenvedő lélek hallgatá az őket kiválólag szerető plebános ur által mondott szent misét, hogy látva e fölséges példát, illy módon tudnánk imádkozni az Ur szent hajlékában, melly csak is az imádság háza, és mégis a mellyet napjainkban annyian látrok barlangjává tesznek. — — — Pedig ám él még az a Jézus, a ki kemény ostorcsapások között üzte ki a templomból, a hely szentségéről megfeleltető jeruzsalemi lépet! — — —

A hogy vége lett a szent misének Sára asszony tüstént hazasietett dolgainak elintézése végett. Pannikát meg szokás szerént — elküldé jó reggelt kívánni a jó plebános urnak. Szívesen fogadta az ősz lelkész ur e jó reggeleket, mert tudta, hogy ismét módja lesz egy szerencsétlen gyermeket a jóra szoktatni, a mint hogy csakugyan oktatta is, még pedig olly haszonnal, hogy Pannikának jószágát, szelidségét és Istenhez való ragaszkodását, apjának minden szilajsága csak egy szálát sem vala képes megingatni. — Haza menvén Pannika, nincs eröm leírni, milly örömmel mondá el édes anyjának mindazokat, miket plebános urtól tanult. — Hijába igyekeznétek pénzen megvásárolni Sára asszonytól az illy alkalmakkal érezett örömet . . . nincs, és soha nem is lesz elegendő pénzetek az illy anyai öröm megvásárlására! — De nem is igyekezett Sára asszony elrontani azt, a mit plebános ur épített. Szelidség és szeretettel, nem pedig hajszállhasogató átkok között nevelő leányát . . . így lett azután, hogy a milly szelid és vallásos vala az édes anya, ollyan leve leánya is. — Oh anyák,

miért nem tudtok ti is illy módon nevelni gyermekeket!? talán-talán nem mutatkoznék akkor fellettünk olly sokféleképen az Isten keze! —

Elvégezvén külső munkáját a jó anya, egybeszedé varró eszközeit, és kezdé varrogatni; Pannika meg guzsalyat vett és édes anyja mellé ülve fonogatott. — Édes Pannikám, hát te miért nem mégysz — mint egyéb könyelmű leányok — a főnöbba? hisz ott, mint ők tartják, — pedig nem igazán tartják — szaporábban . . . de meg vigabban is menne, mint édes anyád mellett, a fonogatás. — — Jól teszed édes gyermekem, ne menj, ne siess te oda . . . ama besület vesztő helyre, hisz te jó gyermek vagy, a jó gyermek meg legboldogabbnak érezi magát édes anyja mellett. — Ott szeretett ő dolgozni, ott mulatni, ott még imádkozni is. — De meg a jó anya sem bocsájtja szabadjára serdülő leánykáját, hanem mihelyt csak szerét teheti, maga mellé szólítja, és beszélget vele olyan dolgokról, mik Istennek dicsőségére, a leánynak pedig szintúgy mint édes anyjának becsületére valnak, . . . mikép ezt Sara asszony redesen cselekedni szokta. — Most sem azért ültette ő Pannikát olly közel magához, hogy előtte egyik vagy másik szomszéd asszonyt rágalmazza, hanem hogy a jámborságra és a szülők iránti szeretetre oktassa. — bele is bocsájtkozott már a jó anya a szép beszédebe, de egyszer csak azon veszi észre magát, hogy nyelvén akadt a szó. — Ugyan mi baja eshetett olly hirtelen a jó Sára asszonynak? . . . Egy ismeretes hang ütött a fülébe, melly egyszersmind kesergő szívet is általjárta; s e hang, a haza térő Nyakas Gáspár hangja vala. — Más nő örömmel futna haza térő férje elejbe, de Sára asszony ezt nem tehetta . . . Vagy ki követelhetné tőle, hogy szerető csókjaival illesse ő azon ajkakát, mellyek folytonosan amaz Isten bántó káromkodásokat szórják? s mellyekről ő tizenhárom évek lefolyása alatt soha csak egy megnyugtató szót sem hallhatott? — Újra szorulni érezé szívet, mert újra fülébe csapódott a rémületes hang, s e hanggal holmi fülhasító muzsikacszinczogás is. — Elvetette erre Sára asszony minden varró eszközét, meg Pannika is a guzsalyat, és szaladt mind a kettő a konyhára készíteni valami enni valót a hazafelé tántorgó gazdának. Nem sok idő kellett neki, már is az udvaron czinczogott a muzsika, a mi mellett részeg fővel, hol előre, hol hátra döcögött a megjött hazi gazda; és hogy magában ne járja a tánczot, kikialtja az ártatlan Pannikát. A jó leány apja szavára tüstént az udvarra futott, és csak azon veszi észre magát, hogy édes apja derékon kapja, és tánczba keveredik vele, de mert a sok bortól nehéz volt a Gazsi bátyó feje, egyet tántorodik . . . és úgy történt a földre esése, hogy a véle szegyenkezve tánczó Pannikára bukott. Megijedt ezen váratlan dolgon a leányka, s ijedtében egy nagyot sikoltott. — Nem tudom mi illetlent látott Nyakas Gáspár leánykája ezen tetteiben? . . . de a hogy a földről felszedelőzködött, neki esett Pannikának — s mint

ő mondá — ezen illetlen tettért kezdi össze visszaurugdosni; azután meg szalad a konyhára, ott meg feleségét üti veri, hogy miért rontja el azzal a sok szenteskedéssel az ő egyetlen leányát? . . . Nyakas Gáspár mondom kigyelmednek: hagyjon fel már valahára ezen istentelenséggel, mert meglassa lesz olly idő, midőn kigyelmedet is eléri az Isten keze! — De meg kigyelmeddel mindazon részegeskedőket is, kik midőn szomjas piócza módjára teleszivják magokat, Istent káromolnak, embert bántanak, nő és gyermek felett megszilajodott tulokként kegyetlenkednek. —

Nem írom le a bekövetkezett éjszakát. Oh mert akkor kellene írnom olly borzasztó gonosztságot, mellynek csak olvasására is eliszonyodnék minden jámbor lélek. — Mondjunk erről röviden csak annyit, hogy elmult az éj . . . Sára asszony és Pannikára nézve a fájdalmak éjje. Ki tudja, nem hoz-e rajok még kinosabbat a bekövetkező Nagy-Boldog Asszony napja? — vagy is a gyökeresi egyház napja? . . . Még nem is hajnalott az idő, midőn Nyakas Gáspár, egy egész éjjeli istentelenkedés után Nagy. B. Asszony napján befogja négy sárkány lovat, és vágat végig a falun. — Ki tudja hova vágat! lehet, hogy a lelkiismeret furdalásaitól akar menekülni. — Csak úgy repülnek azok a lovak — és ő még is üti . . . csapja! — Pedig senki sem üldözi őt. — Hát ha még is. — —? No de vessünk véget a tanakodásnak a Szent Írás eme szavaival: „fut az istentelen, ha senki nem üldözi is“ —

Ha nem mondom is, tudhatja kigyelmedek, hogy Nyakas Gáspár elmentével mind Sára mind Pannika imádkozva köszönték a felkelő hajnal első sugarait, vagy is a hajnal sugaraiban, az ezeket adó nagy jószágú Istent. — E buzgó imádság vége szakadtával anya és leány egymás nyakába borúlva keservesen sirtak. Szegények! . . . Ugyan lesz-e még valaha olly idő, midőn szemeikben az öröm könyei fognak csillogni? . . . Ki tudja! — — Hát ha még is? . . . Hisz épen az illyekről mondá Jézus a hegyen, hogy „boldogok a kik sirnak, mert ők megvigasztaltatnak.“ — — Még most is hogy sirnak, hogy zokognak! — — Oh ne engedjétek e könyeket elhullani! . . . nagy kincs rejlik e könyekben, — olly kincs, mellynek becsé felülmúlja a föld minden ritkaságát —

Izerek multak, midőn egymás kebeléről el tudott szakadni, a két kesergő lélek! A hogy ozt nagy sokára eléggé kisírták magokat, össze takarították a feldúlt házat, portát, meg — a mint a nap tisztességéhez illett — magokat is. — Láttatok-e már valahol sértett fehér rózsabimbót? — — úgy nézett ki kis fehér rokolyájában a mi Pannikánk is. —

Harangoznak — — — kicsiny lehet az a harangocská, és még is olly szépen szól, mintha csak szent Dávid pengetné azt a hárfá muzsikát, a mi mellett ő ama lelket emelő zsoltárokat éneklé. — Nem is hasztalanul huzzák azt a szívhez szóló mu-

szikát, mert szép szavára csoportosan lódult, a bucsu tisztességére takarosán felöltözködött gyökeresi nép a templomba. Nem maradt ki ezek sorából a mi Pannikánk sem, ott látjuk őt azon szépen felöltözködött fehér rokokós lányok között, kik a szent mise kezdetével tartatni szokott körmeneten, koszorus fővel, egy-egy égő gyertyácskát tartva kezeikben, párosan lépdelték a buzgó plebános ur által körül vitt Oltári-szentség előtt; — és mivel a gyökeresieknek apraja, nagyja tudta, hogy a kenyér színben Jézus Kristusnak valósgós eleven testét és véréit ho dozzák ez alkalommal a templom körül . . . kicsiny, és nagy olly magasztosult arczal, olly ihletett kebellet végezé a szent körmenetet, hogy öröm volt őket csak távolról is nézni! — Tisztelt olvasó! nem tudnád megmondani, hogyan van az, hogy napjainkban, olly annyira ritkák az illy lélek emelő körmenetek? . . . nyulj csak szivedhez, — nem veszed észre, milly hideg és milly közömbös az!? Talán itt a hiba? — — rajtad áll, kebeledből kiirtani az illy kárhozatba vezető hithidegséget. —

A dössai kis pap.

(Folyt. következik.)

Katholikus hitélet.

Nádasd, novemberben Kedves Katholikus Néplap! Örömet hirdetek olvasóidnak, a dicsőült szent István király fiainak, lelkes magyarjaidnak, hogy az irás szavai, szerint örvendjenek az örvendőkkel. Talán kérdezed, kedves Néplap, ki lehet örömnöknek oka? Az, kit a lóretomi szent lytániában „Örömnök okának“ tisztelünk és éneklünk, kit széles magyar hazánk az elmúlt majusi napokban olly lángoló hévvel dicsőített és magasztalt, hogy ő szentsége a kegyes romai pápa különös levélben nyilvánítá örömét a történetek felett. — Igen, hogy kimondjam; — a makula nélkül fogantatott szent Szűz — örömnöknek oka. — Ezért bátorodom ide írni, mi történt ezen hegyektől, erdőktől és szőlőktől körülövedezett kies Nádasdon — hol a mint, kedves Néplap, jól tudod 1851-en az első magyarhoni népmisítő ta-tatott. A te akkori urad szíves volt missiói tudósításainkat közzétenni, azért tehát reményilem, hogy e szegényes parlagi nyáj pásztorának sorait is szívesen fogod venni, miután ezek az Isten dicsőségére s mások épülésére irattak.

Neubauer Adám helybeli jómoda molnár mester — veszelyes betegségbe esvén, fogadást tön: ha sulyós lázából megmentve fölkelend, a szeplőtelen szűz Anyát vagyona-hoz illő áldozattal fogja dicsőíteni. — A betegek gyógyítója közbenjárása által az isteni orvos nem engedte, hogy férfini korában elhalva 4 árvával szaporodjék az amugy is nagyszámu árvasereg — s előbbi egészségét visszaállítsa — Tudta a fölgögyült mi van Mózes 5-ik könyve 23-ik részének 21 versében megírva: „H a fogadást tettél az Urnak, Istenednek, né késedelmességjél azt bételjesíteni, mert ezt a te urad Istened kívánja tőled — és ha emulasztod; vétkül fog neked tulajdonittatni.“ — e végből sietett is lelkipásztorához fogadalmát véle tudósítandó. — Ekként történt, hogy a méltóságos pécsi püspök ur kegyes engedelmevel Züllich Rudolf pesti szobrász bizatott meg a szeplőtelenül fogantatott szűz Mária szobrának elkészítésé-

vel. — A műnek létesítője megérdemli, hogy ide iktassam azt, mit a „Religio“ ezimű lap 40-ik számában e másod félévben róla ír: „Jeles szobrászunk, Züllich Rudolf, ki e művészetet annak hónapban, Olaszországban, különösen Romában, hol több évig tartózkodott, tanulá, ez idén hazájába visszaérkezvén, egyebek között a nádasdi (Pécsmegyében) szent-egyház számára egy embernagyságu Immaculata szobor készítésével (tajtékgipszből) bizatott meg. A művész elemében érezte magát, midőn a műhöz hozzáfogott, és vallásos érzetében, mintegy megihletve, készíté azt mintegy két hónapig . . . A szeplőtelen Szűz mellére hajtott kezekkel olly eleven, Isten akaratában megnyugvó, szelid s áhítatos, de méltóságteljes arczkifejezéssel van ábrázolva, mintha mondani akarná: „Ime az Urnak szolgálója.“ —

Várva vártuk a napot, mellyen a szobrot Máriának folyamán, szöke Dunánkon, a repülő gőzös lehozza. E nap october 22-én tünt föl, midőn a fennevezett szobrász ur művével Nádasdra megérkezett. — Megvalljuk, tartottunk attól, hogy az őt és fél láb magas, majdnem 4 mázsányi sulylyal bíró szobor a kocsizökkenések következtében az országuton megsértetik — azonban annál nagyobb volt bámulásunk, midőn ez s ember segítségével a márványozott talapzatra szerencsésen felállítottatott. — Örömrre gyuladt a már ekkor jelenvolt kíváncsiak arca e valóban remek mű megpillantásánál — örvendett azonban különösen a vallásos érzelmű szobrász is, hogy a nagy Klimó püspöktől jó izléssel épült tágas szentegyházban állíthatá fel hazájában legelső egyházi művét ott, hol a 3 oltárkép valóban művészi eszet szüleménye, ott hol 3 év előtt szobrászunk testi lelki barátja — hazánkfia — a Romában lévő Szoldatits F. festéstől két díszes „Jézus és Mária szive“ mellképet pillantott meg. — Miért is örömet ragadjuk meg az alkalmat, a művészt a hazai papság egyház kuratorok, különösen a sziráki s bodvai kuratorok figyelmébe ajánlani. — Eger ugy is méhkas — mellyben a katholikus irodalom és művészet méze gondosan ápoltatik; még mi pécsiek Bartalicsunkban büszkélkedhetünk.

De hol is hagytam el? igaz: a szobor felállításánál. — Örömnök tetőpontját azonban csak akkor érte el, midőn Mindenszentek napján kerületi esperes nt Jankó János a felszentelési ünnepélyt végzendő, körünkbe megérkezett. A buzgó hívek már eleve értesítették a leendő ünnepélyről — s templomunk zufozásig telt meg. Virág és fénytengerben emelkedett — Kleisner Sebestyén nádasdi plebános ur által készítettett nagybecsű kétszint játszó selyem-trón alatt a szeplőtelenül fogantatott szent Szűznek tiszteletet követelő szobra. — Izletesen fonták körül Máriának hü leányai — fehérbe öltözött koszorus leánykák — az őznek mindennemű virágaival a felszentelendő szobrot. — Valóban a költő szavai szerint:

Virág virág után emelkedik

Előbb s előbbre tör kisebb nagyobb;

Miként ha versent futna mindenik.

Hová, hová virágok ezrei? . . .

A föld viráginak legszebbikét:

A szeplőtlen Szűzet köszönteni!

A lóretomi lytania eléneklése után a fennemzített plebános ur lépett a szószékre — fölemelve pásztori hangját — Mindenszenteket s királynéjukat dicsőíté. — Meghatók voltak szavai, midőn a fogadalmát híven teljesítő buzgó Neubauernek ajándékaért hívei nevében köszönetet szavazott. — Meghatóbbak voltak szívből szakadt fohásza, midőn ezek között felkiáltott: „ajándékot nyertünk becseset — illő hogy ezt ismerjük“ és erre tárgyavatottsággal fejtegeté a szobor minden egyes részét. — Szent beszéd után egyházi segédlet mellett szent menet indult a templomban felállított ékes szoborhoz „Mária segits“ ének elzengedezése mellett Erre az ünnepélyes felszentelés következett — miután a helybeli éneklő által négyes hangjegyekre tett szívet áhítra emelő „Üdvözlégy Mária“ dalolatott, s a szobor a nyilvános tiszteletnek kitettett s a híveknek átadott. Nem képes tollam az örömnök az arczokon s kö-

nyek hullatásában nyilvánított érzelmeit esetelni; elég hozzá, épültünk lélekben a nép buzgótságán, s az esperes ur által tartott ünnepélyes nagy mise alatt hálát adtunk a mindenek Urának, hogy templomunknak illy nagy becsü kincset ajándékozott egy betegségből felgyógyult szolgálja által, ki semmi költséget nem kímélve, gazdagitá remekműveiben szentegyházunkat. — *)

Az ünnepélyt a helybeli plebános ur barátságos asztala zárta be — mellynél üdvopoharak emeltettek a fogadását teljesítő buzgó hívóért, a felszentelés végző esperes- és plebános szonokért — különösen pedig ő eminentiájáért Magyarország herceg primásáért, ki Mindenszentek napján — e szobor felszentelési ünnepén — lépett 70-ik évébe. — Adja a jó Isten imáinknak s kívánságainknak teljesültét. — Téged pedig, kedves Néplap, hasonlól az Isten áldása kísérjen, hogy gyarapodjék olvasóidnak száma, ez által a buzgók serege — mindenek után pedig „Dicséretessék a Jézus neve!“

Egy szemtanu.

II.

Acs, novemberben. Isten! mindenség örök Istene, hála neked most és mindörökké azon megfoghatlan bő kegyelemért, mellyel benned bizó néped hűségét megjutalmazád. A szent igazsága ige: „ki benned bizik Uram, nem csalatkozik“ az ácsi katolikus hívőkre nézve ime megtestesült, mert a teled forró imáinkban kért patronust. Liechtenstein Alajos ő uralkodó hercegségében megnyerék!

Ő magassága ugyanis ihletve a magasságbelítől, hogy Istenből ráruházott szent kötelmeinél fogva mennyei hivatala s nagy nevéhez illő patronusi feladatának szentül, egész ön feláldozásig is, megfelelhessen, nem mulaszt el az igaz hit gyámolítására vonatkozó csak egy perczet is a nélkül, hogy vallása és az anyaszentegyház körüli nagy tettei által áldozatdu készséggel hathatósan közre ne munkáljon. Itt — számtalan, a világ előtt ugyis eléggé ismeretes birodalomszerte dicsőn kiérdemelt koszorús tetteit körünkön kivülesőleg mellőzve — csak azon ritka hitbuzgalmát, kegyuri nagy érdemeit és bőadakozásait, melyeknek hű esetelésére a toll gyenge, soroljuk szűkkörre szorítva elő, mellyekkel az ácsi, anyagiakban szegény és tehetetlen katolikus népet már számtalanszor megörvendtetve részesíté.

Ő hercegeége látván ugyan is a mindinkább gyarapodó Krisztusban hívők számára a hercegi kastélyban ennek-előtte mintegy 13 évvel létezett kisdud imaháznak kényelmetlen szűkvoltát, a lelki bajon segitendő, hogy a nép az ő Istenét egész fonségében és dicsőségében buzgón imádhassa: 1842. évben egy, a helység díszére megveszerte ritka szépségű, olasz stílyú, fenséges izléssel Mária tiszteletére épített új imaházzal örvendezteté meg magas kegyeibe felvett hű alattvalóit. — 1854. évben Acs helységet utolért országnevezetes tüzvész által áldozatul ejtett ő paplak helyett, mind lakályosságra, kül- és belcsinra, mind czélszerűségre az említett jóval felülmúló s az imaházról néhány lépésnyi távolságra eső egy pompás, a vidéken első rendű paplakot építtetni kegyeskedett. Továbbá az említett 1854. évi szerencsétlen elem által tönkre juttatott ácsi nép nyomore nyhítésére, ácsi uradalma magtárából azonnal 200 nyomore mérő eleséget kiméretni. — később, ezen nagylelkűségét ismételvén, ugyanazon károsultak számára 4—500 pengő forintot küldeni méltóztatott. — Acs helység részére évenként 500 pengő forintot jövedelmező Duna gőzhajózási actákat örökösen átengedni sziveskedett. — Végre, hogy számtalan bőkezű adakozásait mellőzzem, még csak azt említem itt fel ő hercegsége ritka érdemére: miszerint a többször érintett 1854-ki szerencsétlen tüzlángok martalékaul esett volt elemi tanoda helyett, mind a mellett hogy ő hercegsége is tetemesen, — majd 11 lakház porrá égés-

*) A szobor a talapzat és mennyezettel 400*forintba került. —

vel — károsulván, mégis tekintve s atyai szívére véve a már ugyis kilábolhatlan csapással sújtott szenvedő nép anyagi tehetetlenségét, folyó 1855. évben a mindkét nemű zsenge növendék számára egy, 2 osztályból, 4 lakrészből, 1 konyha-, 1 éléskamra- és 1 pinczéből álló országszerte nevezetes szépségű 6—7000 pengő forintba került emeletes elemi tanodát emeltetett.

Ennyi áldozatteljes érdemeit, ennyi magasztos erény-nyel tündöklő nagy tetteit a fő magassága kegyurnak csak Isten ő felsége, ki őt övéiből választva küldé hű népe vigasztalására, jutalmazhatja méltólag, Mi érette, és egész hercegi családjáért mindennapi buzgó imánkban csak azért esdünk a Mindenható szent számolyánál, hogy e választott kegyeltjét és egész hercegi családját, mint a vallás és anyaszentegyház tántorithatlan bajnokát, a szűkölködő és szenvedő emberiség vigasztalására, boldogítására és öröme mére koszoruzott élete pályáján még igen igen soká tündökölni engedje.

III.

Mohács, nov. Áldott legyen az Ur neve! Köszönetet mondjunk neki, mert nagy irgalmasságot cselekedett népével! Igen is nagy irgalmasságot; adván neki ernyedetlen buzgalmú s a közjóért lángoló előljárót, — ki a népnevelés olly fáradhatlan bajnokja, miszerint minden szellemi és anyagi erejét annak áldozza!

E kitünő férfiú: nagyságos Grafer Gábor prépost és plebános ur.

Számtalan érdemeiből mondjunk néhányat: a négyosztályú elemi fótanoda ujjaalakítása, a vasárnapi iskola czélszerű elrendezése, rajztanoda, faiskola, a tanítók illető ellátatása stb. mind olly buzgalmat tanusítanak, mellyeket Mohácsos csupán ő ngysga ernyedetlen fáradozásának köszönhetni. — Hallgassuk el azon jótékony czélokot, hol a nyi és olly jeles tényei tündökölnék, csak azt mondjuk: hogy Isten anyaszentegyházának illy buzgalmú lelkipásztor, és a hazának illy dicső előljárót minél többet adományozni méltóztassék.

Sz. i

Különfélék.

Pest. A Bold. Szüz szeplőtelen fogantatásának hitczikke értelméből származó Felajánlási imák az Atya-Istenhez, a Fiu-Istenhez, a Szentlélek-Istenhez, a Bold. Szüzhöz, mellyek elmondásához IX. Pius pápa 1854. ki június 18-áról kelt rendelete folytán bucsuengedélyek kötvék, a Szent-István-Társulat által képpel ékesített külön lapon adattak ki s félkrajeczar arán egy példánytól, a társulat ügynökségében és könyvkereskedőjénél megrendelhetők. Az anyaszentegyház látható fejének határozata szerint ime ismét megnyitja nekünk kegyelmeinek kincstárát, nem is híván többet mint lelkünknek egy pár percznyi felemelkedését Istenhez, azaz egy rövidke imát, hogy minket abból megsegitsen, megjutalmazzon; lehet-e ez imák megvételének ajánlatára többet mondanunk?!

— A szorgalmas, mind nevelési minn szépsézetű iratairól köztiszteletben álló és régóta ismert Ney Ferencz, a kisdud-óvók képezdőjének igazgatója ismét egy érdekes könyvcskének kiadhatása végett nyit előfizetést. Címe e könyvnek „Családi képek.“ A szerző maga az előfizetési felhívásba, saját véleményünkkel megjegyzőleg többek közt így nyilatkozik felölök: „Nem fog feleslegesnek látszani, ha a családi élet költőiből oldalai is egyszer mintegy tüzeseb tolmácsolatásban részesülnek. Ez okból kivanom ezt tárgyaló 107 költeményemet a fenebbi czim alatt közrebocsátani. Verseim egyszerűek, néha kedélyes, néha komolyabb, néha vitorabb hangulatban tartva, a családi örömök

— és erényeknek számos mozzanatát érintik, s kedélyes atyáknak, jó anyáknak stb. nem épen kellemetlen olvasmányul szolgálhatnak. Megjelennek a Csallóközi képek 240 lapra terjedő esinos kötetben f. évi december 15-ig okvetlenül, a miért karácsonyi és ujévi ajándéknak is ajánlhatók. Megrendeléseket és illetőleg előfizetéseket egy-egy példányra 1 ft 20 kr-ával, postán küldve 1 ft 40 kr-ával pp. a szerző ujév napjáig fogad el. Nyolcz példány után egy tisztelet példány jár. Az előfizetést, szerző iránti tiszteletünk tekintetéből, mi is elfogadjuk és kézbe szolgáltatandjuk.

Roma. Őszentsége a pápa nem szünik kolostorokat, kórházakat, börtönöket s egyéb intézeteket magas látogatásával szerencsételtetni. Így a többi közt m. h. 25-én a „Carceri Nuove“ nevű fenyítő-házat látogatta meg, mellynek minden helyiségeit a legfigyelmesebb vizsgálat alá vette. A közös dolgozó-termekek, az elkülönített cellákat, a konyhát, hol minden ételt megizelt, a betegek teremét, hol a betegek ágyaihoz közeledve mindegyikhez vigasztaló szavakat intézett, szóval a ház minden zugát megszemlélte. A sz. atya mielőtt távozott több elítéltnel megkegyelmezett.

A „Venezia“ című lap a concordatumról ekképen nyilatkozik: A ki a concordatumot olvassa, az diesőitenni fogja az Istent, és áldani a szent atyát és császár ő felségét. Egyike ez a két fejedelem legszebb tetteinek. Csodálandó módon nyilvánul benne az ifju uralkodó mély vallásos érzete, és azon forró ohajtása, hogy kiterjedt birodalmában virágozzék a kath. religio. Az egész kevés cikkre oszlik ugyan, de ezek olly alapelveket tartalmaznak, mellyek a kath. egyházban a legszentebbeknek tekintetnek. Az ifju fejedelem vallási hűségénél s buzgóságánál fogva telve azon ohajtással, hogy kath. népeinek javát előmozdítsa, ezen ünnepléses tény által példát adott a királyoknak és kormányoknak, miként kell magukat a sz. szék irányában viseltetniök és a pápával alkudozniök. A megerősítési okmányhoz ő folsége még sajátkezü iratot is csatolt, tudtára adván a sz. atyának, mennyire örvend, hogy a fontos ügy illy szépen elintéztetett. Az austriai concordatum nagy esemény, melly a dieső habsburgház fényét a katolikusok szemében csak emelni fogja.

Paris. Egyik francia lap, mellynek szavaiban mi egészen osztozunk, magasztalva említi ő cs. k. apost. felségének Ferencz József urunknak a concordatumot illető dieső példáját. „Az Austria és Roma közt kötött concordatum, ugymond a lap, fényes megezőfólása II. József kormánytanainak, és kárpótlás azon szolgaságért, mellynek az egyház Austriában egy század óta alávetve volt. A hatal és vitéz császár ez által annál diesőrendőbb irányt tanusított, minél sajnosabb tapasztalni, hogy napjainkban a legtöbb politiceai hatalmak nem illy módon tüntetik ki magokat. Az egyház visszanyert szabadsága által neki nagyobb hatalmat adand kezébe, mint a legtudományosabb népeket leigázó rendszerek. A lelkek leigázása soha sem erő; erő csak a szabadság lehet, nem a korlátlan, de a rendezett szabadságot értjük; és kérdjük, mellyik rendezettebb, mint az egyház szabadsága? A keresztény Europa magasztalva említsé tehát és áldja a császár nevét. Az austriai egyház fölé új nap kezd derengni, bárha az Németország keresztényi egységének, és egy ujonnan megalapítandó politiceai rendnek előpostája lenne, melly valahára véget vetne a forradalmaknak!“

München, sept. Az e városban létező kath. legényegylet mellett egy bizottmány állt, melly az egylet céljaira

szánt birtokot mint elkülönített sajátját birta és kezelte, valamint az abból nyert jövedelmet is az egylet kiadásainak fedezésére fordította. Ezen bizottmány legujabban a királyhoz járult azon kéréssel, miszerint az egyletet testületi jogokkal felruházni kegyeskednék. A király nemcsak eleget tett e kérésnek, hanem meglegedéssel tapasztalván azon üdvös hatást, mellyet illy legényegyletek a kézműves osztályra gyakorolnak, a müncheni legényegyletnek saját kézi pénztárából 10,000 ftnyi tőkét utalványozott, mellynek kamatai az egylet céljaira fordítassanak. —

Egy francia lap a következő levelet közli, mellyet egy katona Szabasztopolból atyjának írt: „Zászlóaljam ugyan megtizedeltetett, s én magam is megsebesültem: de bal karom csupán könnyű sebet kaptam, melly már ismét egészen begyógyult. Én nem akartam neked korábban írni, míg teljesen meg nem gyógyultam, attól félvén, hogy te, ha csak könnyű sebről is írok neked, bajomat veszélyesebbnek fogod képzelni, mert az atyai szeretet oly könnyen nagytja a bajt, s ott, hol csak néhány csepp vér foly, már halált lát. Hadosztályom tábori papja, kit meglátogattam, (te már tudod, miért, mert én nem feledtem jó tanácsidat egyenruhám alatt sem) a legelszántabb bátorságra biztatott. Én megmutatám neki a szent Szűz emlékképét, mellyet boldogult anyám adott, mire ő mondá: „Menj nyugodtan, kedves barátom! Mária ótalma alatt nem vesz el az emberfia, s ha az ég véredet, melly ereidben foly, hazadért megkivánandja, ugy a menny királynéja jobb hont nyitand meg előtted.“ Biztosítlak édes atyám, a derék pap jámbor hazafias szavai, valamint gyöngéd anyám emléke, kit a halál tölem csak néhány hó előtt ragadott el, a harez előtt és alatt bátorságot lehelének belém, s azon reménnyel kecségtetének, mellyet csak a vallás nyujthat a léleknek. Ha a halált felém repülni láttam volna, félelem nélkül nézendettem szemei közé, mert lelkiismerettemmel tisztában valék Zászlóaljam összes altisztjei (kettőt kivéve) ugyanezt tevék. Én e napon 27 tisztet, s ezek közt egy parancsnokot olvastam meg, kik érdemes papunk sátorát meglátogatók. Mint látod, még nem minden katona lelke az ördögé. Olvasd fel leveletem szegény testvéremnek is, ki a vallást nem gyakorolja mint keresztény, bárha, mint egy nap nekem megvallá, hite van. Ha egy Isten és hazához ragaszkodó lélek kéjézetét érezné, egy pillanatig sem késnek azt magának megszerezni. Én most igen jól érzem magamat, s ha az ég, győzelmeinket folytatni engedvén, megadandja azt, édes atyám, hogy téged meglássalak, ugy sokat fogok neked beszélni. Él boldogul jó atyám, s légy meggyőződve, hogy fiad nem hiúsítandja meg reményidet, s mindig mint keresztény és francia viselendi magát.“

Pályázatok.

Bakán (Csallóközben, Pozsony megyében) ürességbe jött magyar kántortanítói állomásra folyó évi november 21-dik napjára pályázat hirdettetik. A pályázni kívánók szükséges okiratokkal ellátva reggeli 10 órakor a helyszínen jelentsék magukat. — Jövedelem: 6 $\frac{1}{2}$ p. m. föld, mint egy 60 p. m. rozs és 125 p. ft. 1 $\frac{1}{2}$ öl lágýfa, 6 szarvas marhára legelő.

Kelt Duna-Szerdahelyen, october 8-kán 1855.

Szakváry János,
duna-szerdahelyi esperes és isk.
felügyelő.

Megjelenik e lap hetenkint egyszer, Szerdán. Előfizetheti rá Pesten a Szent-István-társulat ügynökénél, czukorutca 6-dik száma, föld, vagy a szerkesztőségénél. Vidéken a cs. kir. postahivataloknál. Előfizetési díj Budapestén kiloháttal félre 1 ft. pp. vidékre postán borítékban félre 1 ft. 20 kr. pp. Nagyobb esőd-hirdetés 2 ft. kisebb 1 ft. p. díjért közöltetik. Minden további hirdetésért az előbbi árnak fele fizetendő. A lap szerkesztését illető levelek egyszerűen „a Katholikus Néplap szerkesztőségéhez“ címezendők. (Pesten a józsefvárosi plebániában.)

Kiadja a Szent-István-Társulat; felelős szerkesztő SUJANSZKY ANTAL.

Pesten 1855. Nyomatja HERZ JÁNOS, országot 6. sz.